

TER NAGEDACHTENIS

ANTHONY VEDER, 1914–1967

DOOR MR. A. BLUSSÉ VAN OUD-ALBLAS

WANNEER in februari 1969 bekend wordt gemaakt, dat tegen het einde van het jaar de Oranje Lijn haar activiteiten zal staken, is bij velen de reactie: Maar goed dat Anton dit niet heeft meegemaakt.

Anton – Toon, Toontje – was Anthony Veder. Spreekt men deze naam uit dan ziet men weer de kleine, goedgebouwde, watervlugge man met het uitgesproken gunstige gezicht en daarin een stel goede ogen, die vierkant aankeken wie met hem te maken had of wat hij onder handen kreeg.

De varensman zegt: 'Reders vind je in Rotterdam'. De beschouwende landsman zegt: 'Reders zijn hobbyisten'. Bij Veder was dit allebei raak. Hij wilde een echte reder zijn, was dat met hart voor zijn schepen en hart voor zijn mensen. Het was zijn geluk dat hij in zijn dagelijks werk zijn grote hobby, de rederij, kon uitleven.

Hij deed dit reeds vroeg, opvallend toen hij – 23 jaar oud – op eigen houtje een rederij op touw zette en met zijn Oranje Lijn de vaart op de grote meren aangreep, met de naam van zijn Lijn en de namen van haar schepen, onveranderlijk genoemd naar leden van het Huis van Oranje, openlijk getuigend van zijn loyaliteit aan dit Huis.

Veder kon scherp en groot zien, hij kon snel beslissen – met een merkwaardige bezonkenheid dikwijls verscholen op de achtergrond – en wat in zijn handen kwam werd springlevend. Zo ook zijn Lijn. Het moest vreemd lopen wanneer, zodra de Sint Laurensrivier na de winter weer open kwam, het eerste schip binnen er niet één van de Oranje Lijn was. Speciaal de schepen met passagiersaccommodatie die na de tweede wereldoorlog aan de Lijn werden toegevoegd, toonden de liefde en zorg die Veder voor zijn schepen had. Toen in 1958 de Oranje Lijn in andere handen overging, bleef zij hem vasthouden.

Toch was de rederij niet zijn enige hobby. Met open belangstelling ook in heel andere richting had hij oog voor een goed schilderij, gaf hij belangstelling en energie aan het toneel, aan de kunste-